

Sygn. akt I ACa 216/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Bożena Oworuszko (spr.)
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia
16 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 59/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. Ł. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

I A Ca 216/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. Ł. kwotę 80 000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu. W pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku w części zasądzającej zadośćuczynienie ponad kwotę 40 000 zł. wniosło **pozwane Towarzystwo (...) SA w W.** Skarżący zarzucał obrazę:

1. Art. 446 § 4 kc przez rażące zawyżenie kwoty zadośćuczynienia;

2. Art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Wskazując na powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku o obniżenia zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz powódki do kwoty 40 000 zł. oraz zasądzenia kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty na uwzględnienie nie zasługują. Chybiona jest w szczególności podnoszona przez skarżącego obraza prawa procesowego.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego, od dawna utrwalone i konsekwentne w tym przedmiocie, wielokrotnie wskazywało, iż by prawidłowo postawić zarzut naruszenia prawa procesowego (zwłaszcza art. 233 § 1 kpc) niewystarczające jest przytoczenie brzmienia tych przepisów, ale przede wszystkim wskazanie, które dowody są sprzeczne, z którymi, jakie zostały wadliwie ocenione, na czym tego rodzaju wadliwość polegała, jakie błędne, czy nieprawidłowe wnioski zostały przez Sąd I instancji wyciągnięte, na podstawie, jakich dowodów oraz dlaczego.

Tego rodzaju ogólnikowość stawianych zarzutów nie pozwala na merytoryczne ustosunkowanie się do nich, ani na ich uwzględnienie.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona przepisem art. 233 § 1 kpc wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza natomiast uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności.

Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem Sądu Apelacyjnego - ocena dokonana przez Sąd I instancji. Także ocena dowodów osobowych, dokonana została w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione. Ich ocena nie ogranicza się do tylko niektórych przesłanek (rodzaju stosunków łączących świadków ze stronami), lecz opiera się na zestawieniu treści ich zeznań z pozostałymi. Zwraca też uwagę na wszystkie okoliczności towarzyszące przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, a mające znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają.

Ostatecznie sam skarżący nie wskazuje, jakiego rodzaju błędy i uchybienia popełnił Sąd I instancji, czy też, na czym konkretnie polegają sprzeczności w ocenie dowodów i jakie dowody zostały w taki sposób ocenione.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na podkreślenie zasługuje fakt, że wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie wyraźnie wskazują na wyjątkowo silny, głęboki i pozytywny związek pomiędzy powódką i jej zmarłą siostrą. Także natężenie i długotrwałość cierpień psychicznych powódki, wyjątkowo głęboki żal spowodowany jej śmiercią, prowadzący do znacznego osłabienia jej aktywności życiowej, problemy psychiczne, rozpad małżeństwa, są nierozzerwalnie związane z nagłym zgonem R. Ł..

Chybione są twierdzenia skarżącego, odnoszące się kwestii obniżenia zadośćuczynienia należnego powódce z tej tylko racji, że jej rodzice zawarli

z pozwanym ugodę na kwotę 70 000 zł. Zgodzić się, bowiem należy ze stanowiskiem powódki, że okoliczność ta nie może być wyznacznikiem wysokości zadośćuczynienia tylko z tej przyczyny, że dotyczy tej samej rodziny, gdyż okoliczności i motywy powyższego działania nie mogą rzutować na ocenę rozmiaru cierpień powódki.

Reasumując powyższe podkreślenia wymaga, że więź łącząca powódkę z siostrą R. Ł. była wyjątkowa, wyjątkowy był też charakter cierpień powódki z racji straty po jej śmierci. Znalazło to wyraz w odpowiedniej, a nie rażąco zawyżonej kwocie zadośćuczynienia, której wysokość nie narusza reguł wyznaczonych dyspozycją art. 446 § 4 kc.

Z tych też względów apelacja pozwanego podlegała oddaleniu z mocy art. 385 kpc, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw. O kosztach procesu za II instancję orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc.